

Arrest

nr. 323 507 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
 Amerikalei 95
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 mei 2021 een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd op 25 november 2021 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 25 november 2022 wordt de echtscheidingsprocedure opgestart door verzoekers echtgenote.

Op 15 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E. (...) F. (...) Voorna(a)m(en): I. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) 1990
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 20.05.2021 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 25.11.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische L. (...) R. (...) ((...)) met wie hij zich vestigde.

Op 27.12.2022 nam mevrouw L. (...) contact op met de cel schijnrelaties van de stad Antwerpen om te melden dat zij het slachtoffer zou zijn geworden van een schijnhuwelijk. Zij voegde daarbij documenten waaruit blijkt dat zij op 25.11.2022 aan betrokkene een dagvaarding in echtscheiding had betekend. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Hoewel de referentiepersoon nog tot 31.01.2023 op het adres van betrokkene was ingeschreven, blijkt duidelijk uit het voorgaande dat er minstens sedert 25.11.2022 geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie. Betrokkene voert geen elementen aan die er op zouden kunnen wijzen dat er na die datum nog pogingen zijn ondernomen om zich met zijn echtgenote te verzoenen. Er is geen gezamenlijke vestiging meer sedertdien.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 19.10.2023 per aangetekend schrijven verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene heeft naar aanleiding van dit schrijven de volgende stukken overgemaakt:

- Bewijs volgen inburgeringstraject + inburgeringscontract
- Arbeidsovereenkomst met (...)
- Loonfiches januari tot en met oktober 2023
- Attest geen steun
- Overzicht stortingen aan R. V. (...) B. (...) en P. M. (...)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 20.11.2023 (ontvangstdatum poststuk van betrokkene) geen verdere documenten meer ontvangen.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 07.09.2020. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet is er geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon sedert minstens 25.11.2022. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel

40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is).”) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de verblijfswet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene meldde zich volgens ons dossier een eerste maal aan bij een Belgische administratie op 02.07.2020 (aangifte huwelijk te Antwerpen), wellicht verbleef hij daarvoor al in België zonder verblijfsrecht. Hoe dan ook verblijft betrokkene pas sedert 20.05.2021 onafgebroken legaal in het Rijk, nu dus iets minder dan drie jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat ook rekening dient te worden gehouden met de periode voor zijn succesvolle verblijfsaanvraag, dient te worden opgemerkt dat hij geen rechten kan putten uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen gunstig gevolg hebben gekend. Gedurende deze periodes beschikte hij immers niet over een verblijfsrecht dat hem feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde (Arrest RvV 283 989 van 30.01.2023).

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Marokkaanse samenleving, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat de gezinssituatie betreft dient vooreerst herhaald te worden dat er niet uit het dossier blijkt dat er nog een minimum aan relatie bestaat tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon sedert minstens 25.11.2022. Betrokkene staat sedert 31.01.2023 als alleenstaande ingeschreven. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie met een in België verblijvend persoon of van andere gezinsleden met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Betrokkene maakt documenten over waaruit blijkt dat hij voor (...) tewerkgesteld is als polyvalent arbeider, wat zonder meer een positief element is. Er zijn, gelet op de algemene omschrijving van betrokkenes functie, geen verdere details bekend over de aard van het werk dat hij verricht. Er kan niet worden vastgesteld of hij een knelpuntberoep invult, noch of hij de leiding heeft over andere werknemers binnen het bedrijf. Er kan dan ook niet beoordeeld worden in welke mate het feit dat betrokkene door het verlies van zijn verblijfsrecht zou moeten stoppen met werken een impact zou hebben op de werking van de firma waarvoor hij werkzaam is of hoe moeilijk het zal zijn om een vervanger voor betrokkene te vinden. Met het inkomen dat hij uit die tewerkstelling vergaart, vermijdt hij ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Echter volstaat de tewerkstelling en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op de relatief korte periode van legaal verblijf, het gebrek aan gezinsbanden met in België verblijvende personen en het gebrek aan elementen die erop wijzen dat betrokkene zich op sociaal en cultureel vlak heeft geïntegreerd. Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van deze tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het hem vrij om daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen.

Tot slot legt betrokkene nog een overzicht van overschrijvingen naar twee andere personen voor. Bij gebrek aan bijkomende duiding omtrent deze stukken is het ons echter niet duidelijk waarop hij aanstuurt. Aan de mededeling te zien (van "00001" tot "00012") betreft het hier vermoedelijk de betaling van huur of een andere maandelijkse vaste kost. Voor zover betrokkene hiermee zou willen aantonen dat hij met zijn inkomen kan voorzien in zijn behoeften, werd hierboven reeds uiteengezet waarom zulks niet tot het behoud van zijn verblijfsrecht kan leiden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 42^{quater} en 62 van de Vreemdelingenwet, van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat het huwelijk van verzoeker werd ontbonden en dit niet langer dan drie jaar heeft geduurd.

Er wordt door verwerende partij dus verwezen naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen als volgt gaat:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Het laatste lid van deze § gaat als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Vervolgens luidt §4, 4° van dat artikel als volgt:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Zowel wat betreft artikel 42quater, §4, 4° als §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, is de motivering in de bestreden beslissing gebrekkig en onzorgvuldig. Verwerende partij neemt een motivering aan waarmee simpelweg quasi elk dossier, waarbij de verzoeker in meer of mindere mate geïntegreerd is en hier zijn leven heeft opgebouwd, kan afgewezen worden.

6.

Verzoeker heeft met betrekking tot de bepaling van artikel 42 quater, §1, 4° Vreemdelingenwet de volgende documenten voorgelegd, naar aanleiding van het schrijven van verwerende partij op 19.10.2023 (deze stukken bevinden zich dus in het administratief dossier van verwerende partij):

- Bewijs van zijn inburgeringscontract;
- Arbeidsovereenkomst bij (...) in de functie van schoonmaker;
- Loonbrieven;
- Attest van geen financiële steun van de OCMW;
- Huurbetalingen aan de toenmalige verhuurders (ten tijde van het huwelijk).

Verwerende partij aanvaardt deze stukken niet als bewijs voor het verder kunnen uitoefenen van zijn verblijfsrecht.

Verzoeker vraagt zich terecht af wat er nog meer moet gebeuren eer verwerende partij dan wél zulks bewijs aanvaardt als uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij had daarentegen wél moeten vaststellen dat er in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk afdoende bewijzen voorliggen van voldoende bestaansmiddelen, tewerkstelling als schoonmaker, het attest van niet ten laste te hoeven vallen van het sociale bijstandsstelsel, attest van inburgering, alsook het zijn van een gezinslid van een in het Rijk gevormde familie die aan alle verblijfsvoorwaarden voldoen.

Verwerende partij verwijst in dit geval louter naar het gegeven dat er geen gezamenlijke huisvesting meer is en dat verzoeker op die manier niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42 quater, §4, 1ste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven is de verwerende partij van mening dat verzoeker ook niet voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42 quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, quod certa non!

Verzoeker wenst nogmaals te verwijzen naar artikel 42 quater, §4, 4°, tweede lid waarin er wordt bepaald dat: "En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

In casu bracht verzoeker alle in bovengenoemd artikel nodige documenten bij die zijn verdere uitoefening van zijn recht op verblijf kunnen weerhouden.

Doch doet verwerende partij al deze bewijsstukken af als 'onvoldoende bewijs' en geeft er één of andere uitleg aan. Doch daarbij trekt verwerende partij hypothetische en subjectieve conclusies, hetgeen geenszins een beslissing tot beëindiging van verblijf kan dragen.

Indien de voorgelegde stukken niet volstaan als bewijs, wat dan wel? Verwerende partij mag niet het onmogelijke bewijs vereisen van verzoeker; hetgeen reeds meermaals door Uw Raad werd bevestigd.

7.

Verzoeker heeft vervolgens, zowel in het kader van artikel 42quater, §4, 4°, tweede lid als §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, aangetoond dat hij op duurzame wijze tewerkgesteld is, aan de hand van (ook deze stukken maken deel uit van het administratief dossier van verwerende partij):

- Arbeidsovereenkomst als schoonmaker + recente loonfiches;
- Attest van het OCMW dat verzoeker geen steun ontvangt;
- Attest van inburgeringstraject + contract;
- Betaling huur.

Deze tewerkstelling van verzoeker worden door verwerende partij op een standaard en gebrekkige wijze van tafel geveegd door te stellen dat het hebben van een job noodzakelijk is.

Zo kan elke vorm van integratie simpelweg worden afgewezen!

Er zijn genoeg manieren om toch ook zonder job te overleven; verzoeker had hier verblijf en kon beroep bv. doen op sociale zekerheidsrechten, hij had hier een echtgenote waarvan hij afhankelijk had kunnen zijn, ... Niets is minder waar. Verzoeker heeft steeds zijn best gedaan om hier zijn boontjes te doppen en een economisch actieve burger te zijn.

Hij heeft hier steeds een vaste woonst gehad, degene die hij thans volledig zelf financiert. Ook hier is verzoeker van niemand afhankelijk geweest; hij heeft ook op dit punt zijn best gedaan – met succes – om geïntegreerd te geraken in de (lokale) maatschappij.

Verwerende partij doet dus onterecht of het hebben van een job – zonder tussenkomst van derden – een evidentie is, hetgeen het zeker niet is in het geval van verzoeker, die van buitenlandse origine is.

Een standaard motivering volstaat dus zeker en vast niet om deze humanitaire elementen, die wijzen op een intense integratie, van tafel te vegen. De motivering is gebrekkig!

8.

Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoeker thans “nog maar” kort (thans ongeveer 4 jaar) in België is.

Dit is geenszins geen korte periode in het volwassen leven van verzoeker. Het gaat niet zozeer om het aantal jaren, doch in heel deze tijd heeft zij hier wel haar leven opgebouwd.

Dit is met andere woorden een betekenisvolle periode, waarin verzoeker zich bovendien uitermate heeft geïntegreerd in onze maatschappij, alsook lokaal verankerd heeft, en waardoor de banden met Marokko intussen verminderd, dan wel verdwenen zijn.

Verwerende partij maakt daarbij een hypothetische redenering door te stellen dat hij nog wel voeling zal hebben Marokko. Verwerende partij trekt hypothetische en subjectieve conclusies, hetgeen geenszins een beslissing tot beëindiging van verblijf kan dragen.

Daarnaast heeft verzoeker aangetoond dat hij steeds zijn best heeft gedaan/does om hier economisch actief te zijn, zoals hierboven reeds gesteld.

Daarnaast stelt verwerende partij zélf dat het hebben van werk een positief element is, doch dat het niet wijst op integratie. Verzoeker is na het ontvangen van zijn F-kaart onmiddellijk aan de slag gegaan; hij heeft nooit geteerd op de inkomsten van zijn partner of andere familie/vrienden! Verzoeker heeft met andere woorden aangetoond dat hij werkzaam is in het Rijk, voldoende bestaansmiddelen geniet en niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko, zal hij daar niet kunnen instaan voor zichzelf. Tot slot is hij na al die jaren ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd geraakt.

Tot slot heeft verzoeker alhier familieleden en een netwerk aan vrienden opgebouwd.

9.

Bij het nemen van een beslissing zoals de thans bestreden beslissing, heeft de overheid een discretionaire bevoegdheid, die evenwel wordt beperkt door de beginselen van behoorlijk bestuur!

Verwerende partij heeft duidelijk onvoldoende rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, alsook met zijn privé- en gezinsleven. Dit diende evenwel in rekening te worden gebracht, daar het duidelijk is dat verzoeker economisch actief is, en dat hij zich sociaal en lokaal verankerd heeft, en bovendien familie alhier heeft. Zijn belangen situeren zich dus overduidelijk in België en niet in Marokko.

Zo legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Verwerende partij heeft in casu het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “*midde*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, met verwijzing naar artikel 42*quater*, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd omdat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote, daar zijn echtgenote op 25 november 2022 de echtscheidingsprocedure heeft aangevat. Dit wordt niet betwist. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42*quater*, §4 van de Vreemdelingenwet, evenals aangaande de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42*quater*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat er *in casu* geen uitzonderingsgronden of humanitaire elementen aanwezig zijn die het nemen van de bestreden beslissing verhinderen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en

economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Te dezen wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker geen gezamenlijke vestiging meer onderhoudt met zijn Belgische echtgenote, die op 25 november 2022 de echtscheidingsprocedure heeft opgestart. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Hij betwist evenmin dat hij aan geen enkele uitzonderingsgrond vermeld in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet voldoet.

Verzoeker voert wel aan dat verweerder een onredelijke beoordeling heeft gemaakt omtrent de humanitaire elementen waarmee hij volgens artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden. Hij betoogt op zeer algemene wijze dat verweerder een motivering hanteert *“waarmee simpelweg quasi elk dossier (...) kan afgewezen worden”* en dat hij zich afvraagt wat er nog meer moet gebeuren vooraleer verweerder de voorgelegde bewijsstukken aanvaardt. Verzoeker betoogt dat verweerder van hem niet *“het onmogelijke bewijs”* mag vragen. Daarnaast stelt verzoeker nog dat verweerder *“hypothetische en subjectieve conclusies”* trekt, die de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Wat de humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelt verweerder in de bestreden beslissing op goede gronden dat er geen leeftijdgebonden probleem of medisch bezwaar bestaat dat het nemen van de bestreden beslissing zou verhinderen. Daarnaast merkt verweerder op dat verzoeker ongeveer drie jaar in België verblijft, hetgeen een relatief korte periode is. Gezien verzoeker nog niet heel lang in het Rijk verblijft, is het volgens verweerder niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van binding heeft met zijn land van herkomst, Marokko. Verweerder merkt op dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht met betrekking tot de mate waarin hij nog banden heeft met zijn land van herkomst, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing. Uit het schrijven van verweerder van 19 oktober 2023 – hetgeen zich in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoeker niet betwist het te hebben ontvangen – blijkt nochtans dat verzoeker uitdrukkelijk werd verzocht informatie aangaande de humanitaire elementen, waaronder de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst, over te maken. Verweerder kan dan ook op goede gronden vaststellen dat, bij gebrek aan concrete elementen die het tegendeel bewijzen, het niet onredelijk is te stellen dat verzoeker nog banden heeft met zijn land van herkomst aangezien hij slechts drie jaar legaal in België verblijft. Verder motiveert verweerder dat verzoeker niet aantoonde dat hij in België in die mate geïntegreerd is dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Wat betreft de tewerkstelling van verzoeker, motiveert verweerder dat dit zonder meer een positief element is, doch dat verzoeker niet aantoonde dat hij door het verlies van zijn verblijfsrecht zou moeten stoppen met werken en dit een impact zou hebben op de werking van de firma waarbij hij tewerkgesteld is. Het enkele feit dat verzoeker in België tewerkgesteld is, volstaat niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Indien verzoeker meent dat hij op basis van deze tewerkstelling een verblijfsrecht zou moeten krijgen, staat het hem vrij om de daartoe voorziene verblijfsaanvraag in te dienen.

Verzoeker herhaalt dat hij in België over een tewerkstelling beschikt; dat hij steeds zijn best heeft gedaan om zijn eigen boontjes te doppen en een economisch actieve burger te zijn en dat verweerder zijn tewerkstelling *“op een standaard en gebrekkige wijze van tafel [heeft] geveegd”*. Verzoeker toont echter niet aan dat verweerder het element van tewerkstelling op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld. Zoals hierboven reeds gesteld, merkt verweerder in de bestreden beslissing op dat de tewerkstelling van verzoeker niet volstaat om zijn verblijfsrecht te behouden. Daarnaast stelt verweerder dat het verzoeker vrij staat om op basis van zijn tewerkstelling in België een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoeker voert geen concreet verweer aan ter weerlegging van deze motieven. Er dient tenslotte nog te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verder is verzoeker het oneens met de beoordeling van verweerder dat zijn verblijf in België nog maar kort zou zijn. Verzoeker meent dat hij in die tijd een leven in België heeft uitgebouwd en zich uitermate heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Verzoeker stelt tevens dat zijn banden met zijn land van herkomst, Marokko, verdwenen zijn. Er kan worden herhaald dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht met betrekking tot de mate waarin hij nog banden heeft met zijn land van herkomst, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing. Uit het schrijven van verweerder van 19 oktober 2023 – hetgeen zich in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoeker niet betwist het te hebben ontvangen – blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd verzocht informatie aangaande de humanitaire elementen, waaronder de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst, over te maken. Daar verzoeker hieromtrent geen informatie heeft bijgebracht, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor te oordelen dat het niet onredelijk is te stellen dat verzoeker nog banden moet hebben met zijn land van herkomst aangezien hij slechts drie jaar legaal in België verblijft. Verder toont verzoeker louter met het volgen van een inburgeringscursus niet aan dat hij dermate geïntegreerd is in de Belgische

samenleving dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verzoeker toont in het kader van de huidige procedure evenmin met enig concreet begin van bewijs aan dat hij op dergelijke wijze in de Belgische samenleving is geïntegreerd en lokaal is verankerd dat het onredelijk zou zijn het verblijfsrecht waarover hij beschikt, te beëindigen.

Verzoeker betoogt nog dat hij, indien hij dient terug te keren naar Marokko, daar niet zal kunnen instaan voor zichzelf. Verzoeker stelt tevens dat hij in België familieleden heeft en een netwerk van vrienden heeft opgebouwd. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers betoog beperkt blijft tot enkele blote beweringen die geenszins ondersteund worden door enig concreet bewijs. Verzoeker toont niet aan dat hij in België familieleden of vrienden heeft. Verzoeker betwist niet dat het gezinsleven met zijn Belgische echtgenote intussen beëindigd is. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar Marokko, daar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Waar verzoeker betoogt dat *“Verwerende partij had daarentegen wél moeten vaststellen dat er in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk afdoende bewijzen voorliggen van voldoende bestaansmiddelen, tewerkstelling als schoonmaker, het attest van niet ten laste te hoeven vallen van het sociale bijstandsstelsel, attest van inburgering, alsook het zijn van een gezinslid van een in het Rijk gevormde familie die aan alle verblijfsvoorwaarden voldoen”*, merkt de Raad op dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing weldegelijk rekening heeft gehouden met de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen; de tewerkstelling van verzoeker en het feit dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd. Verweerder heeft, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, geoordeeld dat deze elementen niet volstaan om het verblijfsrecht te behouden. Het algemeen betoog van verzoeker, waarbij hij geenszins concreet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig. Evenmin toont verzoeker met dit betoog aan dat er *in casu* zou zijn voldaan aan de uitzonderingsgrond uit artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, namelijk het bestaan van een bijzonder schrijnende situatie.

Verzoeker betoogt verder dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet aangezien hij werknemer is en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Verzoeker verliest echter uit het oog dat de voorwaarden van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet cumulatief moeten worden beoordeeld. Verzoeker dient eveneens aan te tonen dat er is voldaan aan één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Het enkele feit dat verzoeker een tewerkstelling in België heeft en over een ziektekostenverzekering beschikt, volstaat niet om het nemen van de bestreden beslissing te verhinderen.

Er moet worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing zou zijn genomen in strijd met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Een schending van het materiële motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Verwerende partij diende daarnaast ook rekening te houden met artikel 8 van het EVRM:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker België dient te verlaten en zijn leven alhier (in al zijn facetten: werk, familie, woonst, vrienden, ...) dienen te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven en gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.

De bestreden beslissing dient wegens alle bovengenoemde elementen ook in deze zaak vernietigd te worden.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Met zijn algemeen betoog toont verzoeker geenszins aan dat hij over een beschermenswaardig privé- dan wel gezinsleven in het Rijk beschikt. Verzoeker licht niet toe waaruit het ingeroepen gezins- of privéleven concreet bestaat. Hij kan zich dan ook niet ernstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijfentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN